

॥ १९ ॥ संचिन्वानकंधनादिसंचयपरं ॥ २० ॥ अंधकारेससारे दीपोज्ज्ञानं ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ संवास्यः छेतुं योग्यः संध्यासिद्धिपाठे उच्छेत्तुं योग्यः संध्यासिद्धिपाठे संध्याद्वयमसंस्थानीयं
स्य शुक्लकण्ठौ पक्षौ ॥ २५ ॥ चक्षुर्ज्ञानं परप्रणेतृनेयं अंधवत्तु यद्दिनभवसीत्यर्थः परंपरलोकं आत्मानं वा ॥ २६ ॥ परिगतं प्राप्तं वेदनाशरीरं यमलोके यातनाशरीरं यैस्ते तथा भूता भवंतीति शेषः अधर्मकारणा
भिः अधर्मक्रियाभिः ॥ २७ ॥ एतत्प्रयत्नं श्रुत्वा भीतिं राजानमाश्वासयति राजेति शुभाशुभस्य उत्तमाधमवर्णजातस्य सुकृते प्रवर्तकत्वात् सुकृतिनां लोकान् दद्याति धारयेते प्राप्नोतीत्यर्थः अनुपगतं नाना योनि सह

तिष्ठंतं च शयानं च मृत्युरन्वेषते यदा ॥ निर्वर्तिलभते कस्मादकस्मान्मृत्युना शितः ॥ १९ ॥ संचिन्वानकमेवैनं कामानामवितृप्तकं ॥ वकीवोरणमासाद्य मृत्युरा
दायगच्छति ॥ २० ॥ क्रमशः संचितशिखोधर्मबुद्धिमयो महान् ॥ अंधकारे प्रवेष्टव्यं दीपो यत्नेन धार्यतां ॥ २१ ॥ संपतद्देहजालानिकदा चिदिह मानुषे ॥ ब्राह्म
ण्यं लभते जंतुस्तत्पुत्रपुत्रपरिपालय ॥ २२ ॥ ब्राह्मणस्य तु देहोयं न कामार्थाय जायते ॥ इह क्लेशाय तपसे प्रेत्य त्वनुपमं सुखं ॥ २३ ॥ ब्राह्मण्यं बहुभिरवाप्यते तपोभि
स्तद्ब्रह्म नरतिपरेण हेलितव्यं ॥ स्वाध्याये तपसि दमे च नित्ययुक्तः क्षेमार्थी कुशलपरः सदायतस्व ॥ २४ ॥ अव्यक्तप्रकृतिरयं कलाशरीरः सूक्ष्मात्मा क्षणत्रुटिशो
निमेषरोमा ॥ संवास्यः समबलशुक्लरूपेण नेत्रोमासांगोद्रवति वयोहयोनराणां ॥ २५ ॥ तं दृष्ट्वा प्रसूतमजस्रमुग्रवेगं गच्छंतं सततमिहान्ववेक्षमाणं ॥ चक्षुस्ते यदि
न परप्रणेतृनेयं धर्मे ते भवतु मनः परं निशाम्य ॥ २६ ॥ ये चात्र प्रचलितधर्मकामवृत्ताः क्रोशंतः सततमनिष्टसंप्रयोगाः ॥ क्लिश्यंतः परिगतवेदनाशरीरा बह्वी
भिः सुभ्रशमधर्मकारणाभिः ॥ २७ ॥ राजा सदा धर्मपरः शुभाशुभस्य गोमासमोक्ष्य सुकृतिनां दधातिलोकान् ॥ बहुविधमपि चरति प्रविशति सुखमनुपगतं निर
वधं ॥ २८ ॥ श्वानो भीषणकाया अयो मुखानिवयांसि बलघृष्टपक्षिणां च संघाः ॥ नरकदनेरुधिरपागुरुवचननुदमुपतं विशंत्य संतः ॥ २९ ॥ मर्यादानियताः
स्वयं भुवायद्देहमाः प्रभिन्नतिदशगुणामनोनुगत्वात् ॥ निवसति भ्रशमसुखं पितृविषयविपिनमवगात्थसपापः ॥ ३० ॥ योलुब्धः सुभ्रशं प्रियानृतश्च मनुष्यः
सततनिरुक्तिवंचनाभिरतिः स्यात् ॥ उपनिधिभिरसुखरुत्सपरमनिरयगोभ्रशमसुखमनुभवति दुष्कृतकर्मा ॥ ३१ ॥

स्नेष्वप्राप्तं मोक्षं स्वर्गमोक्षं च साधुर्दृष्टः प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ २८ ॥ गुरुद्रोहिणां दुर्गतिमाह श्वान इति नराणां कदनं यत्र तस्मिन् नरके रुधिरपाः कीटाः गुरुणां मातृपितृप्रभृतीनां वचनं नुदति दूरीकरोति तं गुरुवचनं नुदं
उपरंतं नृतं ॥ २९ ॥ नियताः विहिताः स्वयं भवावेदेन ब्रह्मस्वयं भुङ्क्षु इति श्रुतेः दशगुणाः दशविधाः शौचसंतोषतपः स्वाध्याये श्वरप्रणिधानानि पंचविधिरूपाः अहिंसा सत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहाख्यनिषेधरूपा
श्वपंच पितृविषये यमलोके विपिनमसिपत्रवनं तं देवा गच्छतत्रैव निवसति ॥ ३० ॥ निकृतिर्नीचकर्मवचनाचौर्यादि उपनिधिभिश्छलेन ॥ ३१ ॥